

Los jij de moord op?

Antony Johnston

Los jij de moord op?

Word de detective in een interactieve thriller

Vertaald door Marike Groot en Sander Brink

ISBN 978-90-492-0508-9
ISBN 978-94-023-2458-7 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Can you solve the murder?*

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Patrick Knowles, Marianne Issa El-Khoury/TW, bewerkt door
Pinta Grafische Producties

Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2025 Anthony Johnston

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Antony Johnston heeft meer dan vijftig boeken, graphic novels en stripboeken geschreven, waarmee hij prijzen heeft gewonnen en die in de bestsellerslijst van de *New York Times* hebben gestaan, waaronder de populaire *Dog Sitter Detective*-moordmysteries. Zijn graphic novel *The Coldest City* is verwerkt tot de blockbusterfilm *Atomic Blonde*. Hij is ook een gewaardeerd bedenker van videogames, en heeft vele titels op zijn naam die succesvolle series zijn geworden. Johnston is voormalig vicevoorzitter van de Crime Writers' Association, lid van International Thriller Writers en van de Society of Authors. Als jurylid beoordeelt hij scripts voor Shore Scripts, en hij zit in de videogamescommissie van de Writers' Guild of Great Britain. Hij woont en werkt in Engeland.

Voor Steve en Ian

Hoe je de moord kunt oplossen

De bloemen van Elysium is geen doorsnee zaak... en dit is geen doorsnee boek.

Los jij de moord op? is een interactieve roman. Anders dan bij een normaal boek moet je het niet gewoon van het begin tot het einde lezen. Als je de tekst achter elkaar leest, zal die nergens op slaan, en dat zou de ervaring bederven – want dit verhaal is ook een puzzel, waarin JIJ de rol van de rechercheur speelt en JIJ de misdaad moet oplossen door beslissingen te nemen aangaande het onderzoek.

Wie ga je ondervragen? Welke tips ga je opvolgen? Welke aanwijzingen zul je vinden? En ten slotte: wie ga je beschuldigen? De keuzes zijn aan jou, en alleen door het juiste pad te volgen kun je de moord oplossen.

Zo werkt het:

Genummerde hoofdstukken

Het verhaal is onderverdeeld in hoofdstukken die allemaal genummerd zijn. Lees eerst aandachtig de tekst, want er kunnen belangrijke aanwijzingen en subtiele hints in verstopt zijn. (Maar kijk uit voor valse aanwijzingen...)

Aan het eind van elk hoofdstuk krijg je een keuze wat jij als rechercheur wilt doen. Elke keuze leidt je naar een ander nummer; neem een beslissing en ga vervolgens naar het hoofdstuk dat overeenkomt met dat nummer en lees verder.

Laten we bijvoorbeeld zeggen dat je zojuist hoofdstuk **86** hebt gelezen en dat aan het eind daarvan de volgende opties staan:

🔗 *Als je het lijk wilt onderzoeken, ga dan naar 35*

🔗 *Als je de plaats delict wilt verkennen, ga dan naar 143*

Nu moet je beslissen welke van de twee handelingen je wilt verrichten. Als je ervoor kiest om het lijk te onderzoeken, blader je terug

door het boek tot je bij hoofdstuk 35 komt en lees je dat. Denk eraan dat je het *hoofdstuknummer* opzoekt, niet de bladzijde. Als je in plaats daarvan ervoor kiest om de plaats delict te verkennen, blader je vooruit door het boek naar hoofdstuk 143 en lees je dat. (Deze getallen zijn maar voorbeelden en geven niet de werkelijke inhoud van die hoofdstukken in dit boek weer.)

Als je de e-bookuitgave leest, hoef je niet eens heen en weer te bladeren.* Klik in plaats daarvan op het vetgedrukte cijfer ‘35’ aan het einde van de keuzemogelijkheid om automatisch naar dat hoofdstuk te worden gebracht.

*Behalve in een paar uitzonderlijke omstandigheden, die je zult ontdekken naarmate je verder komt in het boek...

Jouw rechercheursnotitieboekje

Iedere goede rechercheur heeft een notitieboekje bij zich om informatie en bewijzen in bij te houden die cruciaal zijn voor het oplossen van de zaak. Achterin vind je blanco pagina’s die je kunt gebruiken als je eigen notitieboekje, en om Aanwijzingnummers op te schrijven. (Je zult alleen wel zelf je eigen pen of potlood moeten gebruiken. Het lijkt wel of er steeds meer bezuinigd wordt op het politiebudget...)

Als je liever niet in je exemplaar van dit boek schrijft, kun je een afzonderlijk notitieboekje of zelfs een digitaal document gebruiken. Wat jij het prettigst vindt. Waar het om gaat is dat je er makkelijk in kunt schrijven en het nog eens kunt doornemen tijdens het lezen, want beide handelingen zul je veelvuldig moeten doen.

Noteer informatie over het verhaal, de verdachten, je theorieën en alles waarvan je verder denkt dat het van belang zou kunnen zijn. Als je een moord wilt oplossen moet je goede aantekeningen maken, en *De bloemen van Elysium* is daarop geen uitzondering.

Aanwijzingnummers

Van tijd tot tijd zul je de opdracht krijgen een Aanwijzingnummer in je notitieboekje te schrijven.

Aanwijzingnummers bestaan uit een letter en een cijfer, zoals C2, P5, T4 enzovoort. Het is belangrijk dat je deze opschrijft als je die

opdracht krijgt, want in latere hoofdstukken zal je gevraagd worden om te checken of je een bepaald Aanwijzingnummer in je notitieboekje hebt staan. Je zult dan naar een specifiek hoofdstuk worden verwezen. (Er zijn een heleboel verschillende routes die je kunt nemen in dit verhaal, dus soms krijg je de opdracht om een Aanwijzingnummer dat je al hebt in je notitieboekje te schrijven. Dit is geen fout – sterker nog, het is een teken dat je goed bent in het vinden van aanwijzingen! Dus maak je er geen zorgen over en ga gewoon verder.)

Laten we zeggen dat je in een hoofdstuk de opdracht krijgt om **C2** in je notitieboekje te schrijven. Vervolgens krijg je in een ander hoofdstuk deze keuze:

- 🔗 *Als je C2 in je notitieboekje hebt geschreven, ga dan naar 45*
- 🔗 *Zo niet, ga dan naar 118*

In dit voorbeeld zou je naar hoofdstuk **45** gaan, want je hebt **C2** opgeschreven. Maar als je dat Aanwijzingnummer niet in je notitieboekje had, zou je in plaats daarvan naar hoofdstuk **118** gaan.

Soms zal je gevraagd worden om in je notitieboekje te kijken naar méérdere Aanwijzingnummers. Als dit gebeurt, moet je ze in de volgorde waarin ze gegeven worden vergelijken met je aantekeningen en het eerste nummer opvolgen dat van toepassing is.

Stel je bijvoorbeeld voor dat je nu zowel **C2** als **T4** hebt opgeschreven. Verderop lees je een hoofdstuk dat eindigt met de volgende instructies:

Loop je notitieboekje na in deze volgorde:

- 🔗 *Als je P5 hebt opgeschreven, ga dan naar 87*
- 🔗 *Als je T4 hebt opgeschreven, ga dan naar 165*
- 🔗 *Als je C2 hebt opgeschreven, ga dan naar 45*
- 🔗 *Zo niet, ga dan naar 118*

Je hebt geen **P5** in je notitieboekje, dus die opdracht negeer je. Je hebt wel **C2** opgeschreven, maar je hebt óók **T4** opgeschreven, en de op-

dracht voor dat Aanwijzingnummer komt vóór C2 in de lijst. In dit voorbeeld zou je dus naar hoofdstuk 165 gaan.

Aanwijzingnummers zijn van cruciaal belang om de zaak op te lossen, en ze bepalen ook je rechercheursscore nadat het vonnis is geveld, dus let er goed op.

Hoe los jij de moord op?

Onthoud: JIJ bent de rechercheur, en het is aan JOU om deze laaghartige misdaad op te lossen! Om met succes vast te stellen wie de dader is, heb je aandacht voor details nodig, in combinatie met speurdersvaardigheden en goede aantekeningen.

🔍 Begin nu je onderzoek door naar hoofdstuk 1 te gaan

‘Het schijnt tegenwoordig een kuuroord te zijn.’ Brigadier McAdam stuurt de auto op topsnelheid door scherpe, door heggen omzoomde bochten.

‘Volgens mij geven ze de voorkeur aan de term “wellnessretreat”,’ merk jij op.

Ze grinnikt. ‘Ik denk dat het slachtoffer het met geen van beide termen eens zou zijn.’

‘Probeer dat soort opmerkingen voor jezelf te houden als we er zijn, brigadier.’

Je toon is licht vermanend, maar je moet toegeven dat je er stiekem vergelijkbare gedachten op nahoudt. Dat wil zeggen, als je langer dan vijf seconden kunt nadenken zonder voor je leven te vrezen vanwege het rallyrijden van McAdam. Ze scheurt een bocht door en vliegt over een heuveltje, waardoor je maag ergens tegen het dak van de auto wordt geplakt.

Dit is jullie eerste zaak samen sinds ze vorige week naar jouw bureau werd overgeplaatst nadat ze naam had gemaakt in Northumberland. Toen je vroeg waarom ze voor een loopbaan bij de Engelse politie was gegaan in plaats van in Schotland, waar ze vandaan kwam, had ze haar schouders opgehaald en gezegd: ‘Meer actie.’ McAdam is klein en pezig, halverwege de dertig, met donker haar en een blozend gezicht dat erop wijst dat ze veel tijd in de buitenlucht doorbrengt. Misschien doet ze wel autoachterevoelingen uit Hollywoodfilms na.

Een laatste levensgevaarlijke bocht later bereiken jullie de poort van Elysium: geen hemelse beloning, maar de retreat in kwestie, die gehuisvest is op het terrein en in het gebouw van het voormalige landhuis Finchcote Manor. Het landgoed is omgeven door hoge stenen muren, alleen onderbroken door een brede poort met een bord waarop de naam van het bedrijf staat, en de uitnodiging: ONTDEK JE PLEK IN DE NATUUR EN LAAT JE ZIEL TOT LEVEN KOMEN in een bonte pracht van pasteltinten en geschilderde rozen.

Een surveillanceauto van de politie en twee agenten in uniform bewaken de ingang. Ze herkennen je en wuiven je met een bevestigend

knikje door. Als reactie daarop geeft McAdam een dot gas en ze scheurt over een bruggetje met lage muurtjes boven een smalle rivier die over het terrein stroomt, waarna ze verder rijdt over de lange, door bomen omzoomde oprijlaan naar het huis.

Finchcote Manor is hoog en indrukwekkend. Drie verdiepingen van de bleke steen die karakteristiek is voor de regio, in neogotische stijl met spitsboogvensters, barokke balusters en gemeen grijnzende gargouilles op elke hoek en verbinding. Een ongebruikelijke ambiance voor een wellnesscentrum.

Terwijl je de fontein en de geplaveide cirkel nadert, waar meer politieauto's staan geparkeerd, vraag je je af waar de oorspronkelijke bewoners nu zijn. Het kan nooit gemakkelijk zijn geweest om zo'n groots familiehuis op te geven, tegen welke prijs dan ook.

Naast de politieauto's staat een busje van de forensisch onderzoekers, waar McAdam en jij beschermende kleding, schoenhoezen en handschoenen aantrekken. Je knikt naar een lange, breedgeschouderde agent in uniform die aan komt lopen. Dit is agent Zwale, een jonge agent met wie je al eerder hebt samengewerkt.

Je stelt hem voor aan je nieuwe partner, brigadier McAdam. 'Agent Zwale heeft de ambitie om rechercheur te worden,' voeg je er voor de brigadier aan toe.

McAdam bekijkt de jonge agent van top tot teen, met een schattende blik. 'Is dat zo? Let dan maar goed op, dan kun je nog wat leren. Het draait allemaal om initiatief nemen, namelijk.'

'Ja, mevrouw,' zegt Zwale. 'Ik zal u niet teleurstellen.'

De beschermende kleding ademt niet goed – het hele idee ervan is natuurlijk de ondoordringbaarheid – dus wil je, nu al badend in het zweet, snel in actie komen.

'Ga maar voor, agent. Is dokter Wash er al?'

Hij knikt en neemt jullie mee op de trap naar de hoofdingang. 'Ja, inspecteur. De witte tent staat al overeind.'

Binnen voelt het huis heel anders aan dan de klassieke buitenkant. Hier leven oud en nieuw naast elkaar, en dat blijkt uit een moderne receptie van grenen en gevormd marmer die voor een traditionele brede trap van eiken en messing staat. De lobby heeft een hoog pla-

fond en is met hout bekleed, met een in het oog springende kroonluchter en een aangename tuingeur dankzij een verscheidenheid aan planten, groot en klein, die in potten langs de muren staan. Een flink contrast vormen de twee grote computermonitors op de receptiebalie, die worden bediend door een knappe jonge blonde vrouw. Om je heen prijzen tv-schermen aan de wand de cursussen van de retreat aan met felverlichte filmpjes. Op één scherm is een tijdschema te zien van de activiteiten van die dag: yoga, zwemmen, zelfs bloemschikken en plantenverzorging.

‘Misschien moet ik maar een brochure meenemen,’ zegt brigadier McAdam.

‘Iets voor jou, brigadier?’

Ze snuift. ‘Niet bepaald. Maar mijn vrouw is bijna jarig, en zij zou het geweldig vinden.’

‘De manager wacht op u in zijn kantoor,’ zegt agent Zwale.

‘Hij mag nog een tijdje blijven wachten,’ antwoord je. ‘Laten we eerst maar eens naar het lijk en de plaats delict gaan kijken.’

Er lopen tientallen mensen door elkaar heen in de lobby; sommigen zijn personeel, in herkenbare poloshirts met het rozenlogo van het bedrijf, maar de meesten zijn gasten die erachter proberen te komen wat er is gebeurd. Ze gaan opzij om je door te laten, fluisteren op gedempte toon tegen elkaar en staren naar je beschermende kleding. Ze weten dat er iets ernstigs aan de hand moet zijn.

Zwale gaat je voor naar een deur achter in de lobby, bewaakt door agenten in uniform. Maar voordat je er kunt komen, beent een blonde vrouw van middelbare leeftijd in witte tenniskleren en met een racket in haar hand doelbewust uit de menigte om je de weg te versperren.

‘Dat werd weleens tijd. U bent de rechercheur, naar ik aanneem?’ zegt ze tegen je. Ze heeft een strenge uitdrukking op haar gezicht.

‘Hoofdinspecteur,’ verbetert McAdam haar.

‘Ja, nou. Vreselijk voorval en zo natuurlijk, maar wees zo goed uw mensen te informeren dat ik een lunchafspraak heb.’

Je schenkt haar je volle aandacht. ‘Ik geloof niet dat we al aan elkaar zijn voorgesteld, mevrouw...?’

‘Nesbitt, natuurlijk,’ zegt ze met het onbegrip van iemand die verwacht herkend te worden. ‘Finchcote Manor valt binnen mijn kies-district.’

‘Carla Nesbitt, parlamentslid,’ legt McAdam uit in een poging behulpzaam te zijn. Helaas zorgt het er alleen maar voor dat de vrouw nog grotere ogen opzet.

‘Werkelijk! Ik heb niet veel hoop voor dit onderzoek als u niet eens uw eigen parlamentslid kunt herkennen,’ zegt ze snuivend. Voordat je kunt uitleggen dat je in een andere stad woont, gaat ze verder: ‘Uw bobby’s zijn vastbesloten ons niet te laten vertrekken, en dat laat ik niet gebeuren.’

‘Mevrouw Nesbitt, ik ben bang dat u het wel zult moeten “laten gebeuren”, zoals u het noemt. Er is een man dood, en het is mijn taak om een grondig onderzoek in te stellen en te ontdekken wat er is gebeurd. Denkt u zich eens in, hij zou een van uw kiezers kunnen zijn geweest.’

Ze laat het even op zich inwerken. ‘Ja, nou. Nu kan hij niet meer kiezen, of wel soms?’

‘Zijn familie en vrienden nog wel,’ zegt McAdam opgewekt. ‘Om nog maar te zwijgen over iedereen die over deze zaak hoort op het nieuws. Stelt u zich eens voor dat ze te horen krijgen dat zijn volksvertegenwoordiger haar lunch belangrijker vond dan de dood van een onschuldige man.’

Carla kijkt de brigadier vuil aan. ‘Onschuldig! Dat haal je de koe-koek. Harry heeft waarschijnlijk gewoon besloten dat het welletjes was. Wilt u alstublieft een beetje opschieten zodat wij allemaal weer verder kunnen met ons leven?’ En na die woorden draait ze zich op haar rubberen hakken om en loopt weg.

‘Hij sprak vast ook vol lof over u,’ mompelt McAdam terwijl je kijkt hoe het parlamentslid de oostelijke vleugel van het huis binnengaat.

Agent Zwale loopt weer verder en neemt je door de bewaakte deur mee naar een gebied dat alleen voor personeel is. Hiervandaan leidt een brede achterdeur naar een trap die omlaag leidt naar een binnenplaats, half omsloten door de oostelijke en de westelijke vleugel van

het huis, die onder rechte hoeken ten opzichte van het hoofdgebouw liggen. Een vierkant van keurig geknipt gras wordt in vier stukken verdeeld door grindpaden die door het midden en langs de randen lopen. Daarachter is het terrein meer verwilderd en natuurlijker, met twee grote polytunnels erachter.

Maar op dit moment ben je niet op weg naar de tuin. Als je bij de binnenplaats komt, staan er rechts van je, dicht bij de muur van de westelijke vleugel, nog meer agenten in uniform. Ze bewaken een afzetting die om de gebruikelijke witte canvas tent van de forensisch onderzoekers gespannen is, die op het grindpad naast het gebouw staat.

Het heeft al een paar weken niet geregend, en daardoor is de grond volkomen droog. Dit is gunstig voor een onderzoek dat buiten plaatsvindt, ook al betekent het dat je in de nazomerzon moet staan. Het is nu de eerste week van september, dus je hoopt dat de intense hitte snel zal verdwijnen.

Je loopt over het gras en duikt onder de afzetting door om de tent binnen te gaan. Binnen tref je een politiefotograaf aan, een lijk en een patholoog die over het lijk gebogen staat.

‘Het slachtoffer is Harry Kennedy,’ zegt McAdam, die uit haar notitieboekje voorleest. ‘Vijftig jaar, aannemer uit de omgeving. Best een grote jongen. Hij had een kuur van een week boekt, en verbleef hier in zijn eentje.’

‘En zal het verblijf op vergelijkbare wijze besluiten,’ zegt de patholoog terwijl ze overeind komt en haar rug strekt. Dokter Wash heeft een onberispelijk accent, en er is over haar opgemerkt dat ze er net zo oud uitziet als ze klinkt – of vice versa. Maar daarmee gepaard gaan tientallen jaren van ervaring en een vastberaden nauwkeurigheid. Jullie hebben al vele malen samengewerkt, en je vertrouwt onvoorwaardelijk op haar bevindingen.

Je stelt hen aan elkaar voor: ‘Dokter Wash, dit is brigadier McAdam. Pas overgeplaatst uit Northumberland.’

Ze wisselen knikjes uit als groet, en dan doet de patholoog een stap achteruit om je beter zicht op het lijk te geven. Je zou bijna wensen dat ze dat niet had gedaan.

‘Het slachtoffer is van de bovenste verdieping gevallen, een val van vijftien meter,’ zegt dokter Wash. ‘De grond is op dit moment zo hard en droog dat die absoluut niet meegeeft, vandaar al het bloed.’

Wijlen Harry Kennedy ligt op zijn rug, met wijd open glazige ogen die in het niets staren. Hij was waarschijnlijk ooit vrij knap, maar zijn gezicht en zijn hoofd zijn nu zwaar gehavend, en zijn korte haar zit vol opgedroogd bloed en vuil. Er ligt een donkerrode plas bloed om hem heen, die in de grond sijpelt en een badjas doorweekt die ooit wit was. Onder de badjas draagt hij alleen een boxershirt.

Maar wat het meest opvalt, is iets wat je nog nooit eerder hebt gezien. Er is een tuinharkje diep in Kennedy’s borst gestoken.

McAdam fluit. ‘Daar gaat Carla Nesbitts zelfmoordtheorie.’

‘Ja, dat is hoogstwaarschijnlijk, om twee redenen. Oef.’ Dokter Wash hurkt boven het lichaam en ze kreunt als haar knieën protestierend knakken. ‘De eerste ligt voor de hand. Het harkje is recht het hart in gegaan, en hij was waarschijnlijk al dood voordat hij de grond raakte.’

‘En wat is de minder voor de hand liggende reden?’ vraag je.

Ze maakt voorzichtig Kennedy’s mond open, waardoor er een rode roos tevoorschijn komt.

‘Geweldig,’ zegt McAdam zuchtend. ‘We hebben te maken met een randdebiel.’

Dokter Wash werpt haar een afkeurende blik toe, waarmee ze jou de moeite bespaart.

‘Geloof u dat die daar met opzet in is gestopt, dokter?’ vraag je.

‘Dat lijkt me wel, maar het is een raadsel wie dat heeft gedaan. Boven op het balkon zul je een overeenkomende plant aantreffen.’

‘Is er iets aangetroffen in de zakken?’

De patholoog pakt twee doorzichtige zakjes voor bewijsstukken van een klaptafeltje dat in de buurt staat. In één ervan zit een onopvallend metalen horloge. In het andere zit een plastic keycard met het logo van Elysium erop. ‘Ik neem aan dat je hiermee zijn slaapkamerdeur kunt openen, al hebben we dat nog niet gecontroleerd. Het horloge lijkt doodgewoon.’

‘Verder niets? Geen portemonnee?’

‘Niet op zijn lichaam. Zijn telefoon is op de grond buiten gevonden, met gebarsten scherm en zo zwaar beschadigd dat hij niet meer aangaat. Ik heb hem naar de digitale forensische recherche gestuurd.’

Je laat dit allemaal op je inwerken, en je vertrouwt erop dat de dokter grondig te werk is gegaan.

‘Waarvandaan is hij precies gevallen?’

Dokter Wash stapt de witte tent uit en wijst naar een balkon van stenen balusters op de derde verdieping. Elke kamer op de bovenste verdieping heeft er een, allemaal hetzelfde, en terwijl je omhoog tuurt valt het je op dat de muren hier aan de achterkant veel armoediger zijn dan die aan de voorkant. Op de hoeken zijn de stenen afgebroken, gargouilles hebben gebarsten gezichten en lichamen, en een aantal balkons heeft kapotte of ontbrekende balusters. Finchcote Manor heeft ongetwijfeld betere dagen gekend.

‘De forensisch onderzoekers hebben de kamer die bij dat balkon hoort al onderzocht,’ zegt de dokter, ‘dus ga vooral zelf kijken. Die kamer is best opmerkelijk, want hij zou alleen toegankelijk moeten zijn voor personeel en zat op slot. Ik hoop dat u geen last hebt van hoogtevrees, inspecteur.’

‘Dat zal wel lukken. Tijd van overlijden?’

‘Vóór kwart voor elf vanochtend. Toen vond de manager hem en hij belde het alarmnummer. Meer dan dat is op dit moment nog moeilijk te zeggen. Maar hij is behoorlijk vers.’

‘Dan blijft er nog maar één vraag over: hoe zeker bent u ervan dat dit geen ongeluk was?’

Dokter Wash tuurt over haar brillenglazen naar je. ‘Tuinharkjes zijn geen stiletto’s, inspecteur. Als je iemand ermee wilt steken heb je een krachtige, opzettelijke handeling nodig. Ik heb het volste vertrouwen in mijn beoordeling.’

Met haar handen op haar heupen beziet brigadier McAdam het gruwelijke schouwspel en schudt haar hoofd. ‘Aye, we hebben toch echt te maken met een randdebiel. Weet je, in sommige landen zouden ze degene die dit heeft gedaan op de elektrische stoel zetten.’

‘Hier gelukkig niet meer, brigadier,’ antwoord je. ‘En lang voordat jij of ik geboren werd zijn we al gestopt met mensen ophangen.’

‘Niet voordat ik geboren werd,’ zegt dokter Wash, terwijl ze items afvinkt op een klembord. ‘Ook al was ik toen nog een kind, ik was blij toen dat werd afgeschaft. U pleit toch hopelijk niet voor het herinvoeren ervan, brigadier?’

McAdam haalt haar schouders op. ‘Sommige mensen zijn niet te genezen.’

‘Sommige mensen weigeren ook om te stoppen met het eten van vlees. Moeten we die ook maar ophangen?’

‘Doe niet zo raar, dat is geen misdaad.’

‘Nee, alleen maar de “natuurlijke gang van zaken”, hè? Maar veel moordenaars denken net zo over hun slachtoffers. Dat kun je maar beter onthouden.’

Je kent McAdam nog niet goed genoeg om te weten of haar wijd opengesperde ogen aangeven dat ze sprakeloos is of dat ze op het punt staat in een stroom krachttermen uit te barsten, dus je maakt gauw een eind aan de bespreking en neemt haar mee naar buiten.

‘Dank u, dokter. Bel ons alstublieft als u klaar bent in het mortuarium.’

Je verlaat de tent en ziet het bordje in het gras vlakbij, dat aangeeft waar de mobiele telefoon van Harry Kennedy werd gevonden. Agent Zwale biedt aan om je voor te gaan naar binnen, naar het balkon waar het slachtoffer vanaf is gevallen.

‘Die stomme pathologen zijn allemaal gestoord,’ mompelt McAdam terwijl jullie teruglopen naar het huis, nog steeds in beschermende kleding. ‘Ze is een dierenliefhebber, hè?’

‘Dat zou je kunnen zeggen,’ antwoord je, geamuseerd door haar ontsteltenis. ‘Dokter Wash is eigenaar van een boerderij met veel dieren.’

‘Aha. Dus ze is hypocriet.’

‘Integendeel. Ze fokt ze niet voor voedsel. Ze houdt ze voor het gezelschap.’

McAdam kijkt je ongelovig aan en zucht dan.

‘Zoals ik al zei. Gestoord.’

Agent Zwale is het huis alweer binnengegaan. Jij blijft vlak voor de deur staan, zodat hij niet kan horen wat je tegen McAdam zegt.

‘Brigadier, de patholoog beledigen op je eerste plaats delict is niet het soort gedrag dat ik verwacht. Er was me verzekerd dat je een hardwerkende, intelligente rechercheur was, dus doe me een plezier en maak die reputatie waar. Begrepen?’

McAdam is even van haar stuk gebracht. Het is duidelijk dat ze niet vindt dat ze over de schreef is gegaan. Maar even later geeft ze toe.

‘Begrepen, inspecteur. Ik zal beter op mijn woorden letten.’

Je knikt en loopt weer achter agent Zwale aan. Hij neemt jullie mee terug door de hal bij de ingang, de brede met tapijt beklede trap op en door een gang met aan weerszijden kamers die bedoeld zijn voor massage, yoga en vergelijkbare wellnessbehandelingen. Je slaat een hoek om naar de westelijke vleugel en loopt vervolgens nog twee trappen op waarbij je verschillende therapiekamers passeert. Ten slotte bereik je de bovenste verdieping, waar de kamers genummerd zijn als in een hotel.

‘Ik vraag me af wat het slachtoffer deed in een ruimte die alleen voor personeel was,’ mijmert brigadier McAdam.

‘Misschien kan de manager daar antwoord op geven,’ antwoord je. ‘We zullen met hem praten nadat we naar de plaats van handeling hebben gekeken.’

Zwale blijft staan bij een agent in uniform die de deur naar kamer 312 bewaakt, met een bordje waarop UITSLUITEND PERSONEEL staat. Verderop in de gang zie je nog een kamer die door een agent wordt bewaakt, en je neemt aan dat dat de slaapkamer van het slachtoffer is. Terwijl je kijkt loopt er een gespierde getatoeëerde man in sportkleding op de agent af en wisselt een paar woorden met hem. Het gesprek vindt zo ver weg plaats dat je het niet kunt verstaan, maar het is duidelijk dat de man de kamer in wil. De agent stuurt hem echter weg, en je neemt je voor om de getatoeëerde man later op te zoeken.

‘Inspecteur?’ zegt Zwale, waarmee je aandacht weer op de kamer wordt gevestigd die alleen voor personeel is.

‘Ja, natuurlijk. Ga verder, agent.’

‘Ik dacht dat u wel zou willen weten dat deze kamer op slot zat toen we aankwamen, en dat de sleutel niet bij de receptie ligt. We moesten wachten tot de manager hem open kwam maken.’

‘Is hij de enige andere persoon die de sleutel had?’

Zwale kijkt beschaamd. ‘O, ik... ik heb er niet aan gedacht om dat te vragen.’

‘Doe het dan nu, en snel een beetje,’ gromt McAdam.

De agent loopt haastig weg.

‘Rustig aan, brigadier,’ mompelt je, en je kijkt haar even streng aan terwijl je de deurkruk pakt. Die beweegt soepel, en de deur gaat open.

‘Ze moeten het toch leren,’ antwoordt ze. ‘Een paar krachttermen van mijn vorige bazen hebben mij nooit geschaad.’

McAdam en jij gaan de kamer binnen, die een bedompte opslagruimte blijkt te zijn die ruikt naar schimmel en die duidelijk al een flinke tijd niet gebruikt is. In de hoek staat een oude stofzuiger, naast een armzalige emmer met zwabber. In metalen kasten tegen de muren staan roestige spuitbussen met ontsmettingsmiddel en vloerreiniger naast tuingereedschap zoals schoppen, houten hamers en tuinschepjes. In een andere hoek staat een oude kruiwagen, bedekt met spinnenwebben en vol rubberlaarzen die al lang niet meer zijn gebruikt. Stukken tuinslang liggen op losjes opgevouwen stofdoeken en lakens, waarvan op sommige spetters bloed zitten. Een donkerrood spoor van vlekken leidt naar openslaande deuren die toegang geven tot het balkon.

‘Wat deed Harry Kennedy hier in vredesnaam?’ zegt McAdam peinzend.

‘Wat hij hier ook deed, er moet iemand anders bij hem zijn geweest, tenzij hij zich in zijn eigen borst heeft gestoken. Waarschijnlijk dezelfde persoon die de deur op slot heeft gedaan toen hij of zij wegging.’

Je loopt naar de andere kant van de kamer, waarbij je de bloedspatten vermijdt. Ook al hebben de mensen van het sporenonderzoek al wat eerste bewijsmateriaal verzameld, toch wil je de plaats delict het liefst zo goed mogelijk intact houden. Je loopt langs een grote keramische wasbak waar vlekken waterig bloed op zitten, en je ruikt een vage geur van aardbei. Heel ongebruikelijk.

Het lijkt onlogisch dat een opslagruimte als deze uitkomt op een stenen balkon met fraai geribbelde balusters, maar het was waarschijnlijk ooit een slaapkamer zoals de andere op deze verdieping en werd pas later omgebouwd voor deze functie.

‘Hé, dit is interessant. Kom eens kijken, brigadier.’

De openslaande deuren zijn traditioneel qua stijl, gemaakt van hout en met veel ruitjes. Maar er zitten vegen bloed op het hout, en twee van de glazen ruiten zijn gebroken. Scherven met bloed erop liggen buiten op het balkon.

‘Gebroken van binnenuit,’ zegt McAdam. ‘Dat wijst op een worsteling in de kamer.’

Je stapt naar buiten en volgt het bloedspoor naar de balkonreling en een rode vlek op de grond voor de balusters. Er is een donkerrode handafdruk zichtbaar op de dekplaat van de reling, die niet meer dan een meter hoog is. Je zou hier gemakkelijk overheen kunnen vallen, of geduwd worden en je evenwicht verliezen.

‘Hij is met zijn gezicht omhoog neergekomen,’ merk je op. ‘Dat geeft aan dat hij hier op het balkon stond, met zijn gezicht naar binnen gericht, en is geduwd... of dat degene die hem binnen heeft neergestoken hem naar buiten heeft gedragen en hem over de rand heeft laten vallen.’

‘Daar zou aardig wat kracht voor nodig zijn,’ zegt McAdam, die je het balkon op volgt. ‘Dan zijn we dus op zoek naar een grote vent.’

‘Als dat tenminste is wat er is gebeurd. Voorlopig moeten we overal voor open blijven staan.’

‘Kijk hier eens. De dokter had gelijk. Dezelfde bloemen.’

McAdam gebaart naar twee brede aardewerken potten die tegen de muur van het huis staan, aan weerszijden van de openslaande deuren. In de ene zit een plant die je niet herkent; in de andere groeit een rozenstruik met opvallende rode bloemen.

‘Op het Elysium-bord waar we langs zijn gekomen zaten er rozen in het logo,’ zeg je, terwijl je terugdenkt aan hoe de poort eruitzag. ‘Onze moordenaar had de keuze uit verschillende bloemen, maar koos deze. Ik wil wedden dat dat geen toeval is.’

‘Aye, maar we moeten overal voor open blijven staan,’ zegt McAdam bijdehand.

Verder is er niets ongebruikelijks op het balkon te zien. Er zijn geen tekenen van een worsteling of gescheurd textiel. Je zou nooit hebben gezegd dat er hier een man was doodgegaan, afgezien van het bloed en het gebroken glas.

En zijn lijk dat vijftien meter lager ligt, uiteraard.

Je tuurt langs de rest van de vleugel, naar de balkons van de andere kamers op deze verdieping. Het gat ertussen is te breed om over te springen, en ondanks de gebutste hoeken is de steen te glad om naar een ander balkon te klimmen. De moordenaar moet door de deur naar buiten zijn gegaan en die achter zich op slot hebben gedaan.

Als je op de binnenplaats neerkijkt, zie je het bordje dat aangeeft waar Kennedy's mobieltje is gevonden weer, maar nu komt de plek ervan vreemd op je over.

'Brigadier,' zeg je, terwijl je naar het bordje gebaart. 'Hoe ver van het lichaam werd de telefoon van het slachtoffer gevonden, schat je?'

McAdam tuurt over het balkon. 'Een meter of drie, zo te zien.'

'Te ver om gewoon te zijn weg gestuiterd nadat hij was gevallen, zeker op gras. Hoe is-ie daar terechtgekomen?'

'Misschien heeft de moordenaar hem laten vallen?'

'Maar waarom zou de moordenaar hem niet naast het lichaam hebben laten vallen? Of het gewoon hebben meegenomen?'

De brigadier heeft geen antwoord, en jij ook niet.

Dan herinner je je dat dokter Wash zei dat de telefoon beschadigd was, en je gaat op je hurken zitten om de stenen vloer van het balkon af te zoeken. McAdam kijkt geamuseerd toe, maar na een minuut vind je waar je naar op zoek was.

'Dat is geen vensterglas,' zeg je, met een piepkleine scherp zilverkleurig metaal en zwart plastic in de palm van je gehandschoende hand. 'Het ziet er meer uit als een stukje van een kapotte telefoon. Dokter Wash zei dat die van Kennedy zo ernstig beschadigd was dat hij niet meer aanging, maar dat kan niet gekomen zijn doordat hij op het gras was gevallen.'

McAdam houdt een plastic bewijszakje voor je op waarin je de scherp stopt. 'Denkt u dat hij hier kapot is gegaan? Hij liet hem op de grond vallen, pakte hem op... en is toen zelf gevallen?'

'Of de moordenaar heeft hem achter hem aan gegooid.'

McAdam gromt en kijkt naar het bewijsbordje. 'Als dat zo is, heeft de moordenaar een flink eind te ver gegooid.'